

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/5/2025
Identifikačné číslo spisu:	1116010411
Dátum vydania rozhodnutia:	13.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Štíft
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1116010411.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Štífta a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného P. O. a spol., pre zločin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 13. marca 2025 dovolania obvinených P. O. a Y.Š. L. podané prostredníctvom obhajcov JUDr. Jozefa Dopiráka a JUDr. Radoslava Kačuru proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. februára 2017, sp. zn. 2To/122/2016, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolania obvinených P. O. a Y. L. sa odmietajú.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I (ďalej „okresný súd“) rozsudkom zo 7. októbra 2016, č. k. 8T/29/2016-445, uznal obvinených P. O. a Y. L. za vinných z prečinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a), písm. b) Trestného zákona („Tr. zák.“), prečinu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20, § 194 ods. 1 Tr. zák. a prečinu poškodzovania cudzej veci spolupáchateľstvom podľa § 20, § 245 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe v ňom uvedenom s tým, že po tom čo sa dňa 3. februára 2016 v čase okolo 20.00 hod. v K. na K. ul. č. XX náhodne stretli pred podnikom R. R. navrhol Y. L. P. O. „či si nechce zarobiť, že má kľúče od jedného bytu“, ktorý bližšie nešpecifikoval, s čím obvinený P. O. súhlasil a následne sa po vzájomnej dohode, spoločne v uvedený deň v čase okolo 20.30 hod. pešo presunuli k bytovému domu na ulici M. č. XX v K., kde po tom, ako vošli do predmetného bytového domu, pristúpili na prízemí k bytu, kde obvinený Y. L. dosiaľ nezisteným kľúčom odomkol riadne uzamknuté vstupné dvere bytu, spoločne vošli do bytu a následne z neho zobrali notebook zn. I., na základe znaleckého posudku v hodnote 116,80 €, notebook čiernej farby zn. L. E. E., Type XXXX-B., s.n.: P.-XXWCB XX/XX L. E., na základe znaleckého posudku v hodnote 134,40 €, spolu s ruksakom od dizajnéra O. A., zn. A. v súčasnej hodnote 56,- €, tablet Q. T. X 16 Gb, na základe znaleckého posudku v hodnote 173,10 €, fotoaparát zn. U., na základe znaleckého posudku v hodnote 91,50 €, fotoaparát R. N., na základe znaleckého posudku v hodnote 129 €, dátové úložisko V.-L. XXX, na základe znaleckého posudku v hodnote 68,80 €, parfum zn. B. I. Q. W., podľa vyjadrenia poškodených v hodnote 100 €, externú batériu na dobíjanie elektroniky, na základe

znaleckého posudku v hodnote 28 €, 5 ks USB kľúče bez udania kapacity, z toho 2 ks zn. C., 1 ks zn. V., 1 ks v tvare ružového prasiatka s magnetom, 1 ks v podobe bieleho náramku spolu v hodnote na základe znaleckého posudku 37,20 €, ruksak zn. Y. A., podľa vyjadrenia poškodeného v hodnote 340 €, hotovosť vo výške cca 700 €, externý disk za 50 €, kľúče od vozidla zn. A. T., investičná zlatá minca C. P. v hmotnosti 30 g z číreho zlata, podľa vyjadrenia poškodených v hodnote 900 €, dámske hodinky R. C., podľa vyjadrenia poškodených v hodnote 300 €, ďalej prsteň zo striebra zn. M. v hodnote 100 €, zlatú retiazku s vločkou a zirkónom v hodnote 180 €, prstene z bieleho a žltého zlata a s bielym onixom za 300 €, retiazku z bieleho zlata s príveskom s perlou v hodnote 2.550 €, náušnice zn. A. v hodnote 30 € (všetky šperky v hodnote podľa vyjadrenia poškodeného), pričom neskôr poškodení zistili, že im boli odcudzené aj ďalšie šperky spolu podľa vyjadrenia poškodených v hodnote 586 €, ďalej kľúčik zn. K., podľa vyjadrenia poškodených v hodnote 60 €, darčeková poukážka na nákup do predajne O. & R. v hodnote 60 €, multifunkčné kliešte zn. W. v súčasnej hodnote 72 €, mikinu na zips tmavosivej farby s kapucňou, podľa vyjadrenia poškodeného v hodnote 100 € a ďalej poškodili balkónové dvere a okno, ktorých oprava bola v hodnote 247,56 € a oprava poškodenej retiazky je vo výške 180 €, čím spôsobili poškodením N. P., nar. XX. Q. XXXX, trvale bytom L. č. X, K. a T. Z., nar. X. V. XXXX, trvale bytom M. č. X, K. škodu odcudzením v celkovej výške 7.262,80 € a poškodením balkónových dverí a retiazky v celkovej výške 427,59 €, pričom obvinený P. O. sa uvedeného konania dopustil aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 3T/95/2015 z 12. augusta 2015 odsúdený za prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci spolupáchateľstvom podľa § 20, § 245 ods. 1 Tr. zák., právoplatným 28. augusta 2015 a obvinený Y. L. sa uvedeného konania dopustil aj napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 2T/19/2014 z 8. júla 2014, právoplatným dňa 8. novembra 2014 odsúdený za prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. a iné a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 3T/103/2014 z 29. decembra 2014, právoplatným 25. januára 2015, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a), písm. b) Tr. zák.

Za to okresný súd každému z obvinených uložil podľa § 212 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere desať mesiacov so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia a zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku („Tr. por.“) obvineným uložil povinnosť nahradiť škodu spoločne a nerozdielne poškodeným N. P. a T. Z. vo výške 3.080 €.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal odvolanie prokurátor, na podklade ktorého Krajský súd v Bratislave (ďalej „krajský súd“) rozsudkom zo 16. februára 2017, sp. zn. 2To/122/2016, podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, že obvinených P. O. a Y. L. uznal za vinných zo zločinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák., prečinu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20, § 194 ods. 1 Tr. zák. a prečinu poškodzovania cudzej veci spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., § 245 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe v ňom uvedenom s tým, že po tom čo sa dňa 3. februára 2016 v čase okolo 20.00 hod. v K. na K. ul. č. XX náhodne stretli pred podnikom R. R. navrhol Y. L. P. O. „či si nechce zarobiť, že má kľúče od jedného bytu“, ktorý bližšie nešpecifikoval, s čím obvinený P. O. súhlasil a následne sa po vzájomnej dohode, spoločne v uvedený deň v čase okolo 20.30 hod. pešo presunuli k bytovému domu na ulici M. č. XX v K., kde po tom, ako vošli do predmetného bytového domu, pristúpili na prízemí k bytu, kde obvinený Y. L. dosiaľ nezisteným kľúčom odomkol riadne uzamknuté vstupné dvere bytu, spoločne vošli do bytu a následne z neho zobrali notebook zn. I., na základe znaleckého posudku v hodnote 116,80 €, notebook čiernej farby zn. L. E. E., E. XXXX-B., s.n.: P.-XXWCB XX/XX L. E., na základe znaleckého posudku v hodnote 134,40 €, spolu s ruksakom od dizajnéra O. A., zn. A. v súčasnej hodnote 56,- €, tablet Q. T. X 16 Gb, na základe znaleckého posudku v hodnote 173,10 €, fotoaparát zn. U., na základe znaleckého posudku v hodnote 91,50 €, fotoaparát R. N., na základe znaleckého posudku v hodnote 129 €, dátové úložisko V.-L. XXX, na základe znaleckého posudku v hodnote 68,80 €, parfum zn. B. I. Q. W., podľa vyjadrenia poškodených v hodnote 100 €, externú batériu na dobíjanie elektroniky, na základe znaleckého posudku v hodnote 28 €, 5 ks USB kľúče

bez udania kapacity, z toho 2 ks zn. C., 1 ks zn. V., 1 ks v tvare ružového prasiatka s magnetom, 1 ks v podobe bieleho náramku spolu v hodnote na základe znaleckého posudku 37,20 €, ruksak zn. Y. A., podľa vyjadrenia poškodeného v hodnote 340 €, hotovosť vo výške cca 700 €, externý disk za 50 €, kľúče od vozidla zn. A. T., investičná zlatá minca C. P. v hmotnosti 30 g z číreho zlata, podľa vyjadrenia poškodených v hodnote 900 €, dámske hodinky R. C., podľa vyjadrenia poškodených v hodnote 300 €, ďalej prsteň zo striebra zn. M. v hodnote 100 €, zlatú retiazku s vločkou a zirkónom v hodnote 180 €, prstene z bieleho a žltého zlata a s bielym onixom za 300 €, retiazku z bieleho zlata s príveskom s perlou v hodnote 2.550 €, náušnice zn. A. v hodnote 30 € (všetky šperky v hodnote podľa vyjadrenia poškodeného), pričom neskôr poškodení zistili, že im boli odcudzené aj ďalšie šperky spolu podľa vyjadrenia poškodených v hodnote 586 €, ďalekohľad zn. K., podľa vyjadrenia poškodených v hodnote 60 €, darčeková poukážka na nákup do predajne O. & R. v hodnote 60 €, multifunkčné kliešte zn. W. v súčasnej hodnote 72 €, mikinu na zips tmavosivej farby s kapucňou, podľa vyjadrenia poškodeného v hodnote 100 € a ďalej poškodili balkónové dvere a okno, ktorých oprava bola v hodnote 247,56 € a oprava poškodenej retiazky je vo výške 180 €, čím spôsobili poškodeným N. P., nar. XX. Q. XXXX, trvale bytom L. č. X, K. a T. Z., nar. X. V. XXXX, trvale bytom M. č. X, K. škodu odcudzením v celkovej výške 7.262,80 € a poškodením balkónových dverí a retiazky v celkovej výške 427,59 €, pričom obvinený P. O. sa uvedeného konania dopustil aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 3T/95/2015 z 12. augusta 2015 odsúdený za prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci spolupáchateľstvom podľa § 20, § 245 ods. 1 Tr. zák., právoplatným 28. augusta 2015, a obvinený Y. L. sa uvedeného konania dopustil aj napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 2T/19/2014 z 8. júla 2014, právoplatným 8. novembra 2014, odsúdený za prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. a iné a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 3T/103/2014 z 29. decembra 2014, právoplatným 25. januára 2015, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a), písm. b) Tr. zák.

Za to krajský súd uložil každému z obvinených podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov a štyri mesiace so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia a zároveň podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obvineným uložil povinnosť nahradiť škodu spoločne a nerozdielne poškodeným N. P. a T. Z. vo výške 3.080 €.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podali dovolania obvinení P. O. a Y. L. vo svoj prospech.

Obvinený P. O. podal dovolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Dopiráka podaním doručeným okresnému súdu 7. júla 2020, č. l. 608 - 612 (tomuto predchádzalo podanie dovolania samotným obvineným podaním doručeným okresnému súdu 3. januára 2020, č. l. 566 - 568, ktoré je určujúce z pohľadu včasnosti podania dovolania), v ktorom navrhol, aby dovolací súd na základe § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a v súlade s § 388 ods. 1 Tr. por. mu vrátil vec, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Dovolateľ uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Tr. por., pričom namietol tieto základné skutočnosti:

- právna kvalifikácia skutku v prípade krádeže vlámaním spôsobovala v čase rozhodovania prvostupňového a odvolacieho súdu značné problémy, odlišná právna kvalifikácia skutku bola výsledkom rozdielného posudzovania prítomnosti aspektu vlámania, aj napriek prijatiu zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Tpj 78/2011 v tejto otázke, o ktorého spornosti niet pochyb a v dôsledku tohto sporného stanoviska by došlo k negácii významu ustanovenia § 38 ods. 1 Tr. zák., nakoľko sa ním porušuje výslovný zákaz obsiahnutý v uvedenom ustanovení, ktorý platí v prospech aj neprospech obvineného,
- v ustanovení § 212 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. boli v čase vydania napadnutého rozhodnutia obsiahnuté dve samostatné skutkové podstaty trestného činu krádeže, ktoré majú samostatne vyjadrené objektívne a subjektívne znaky skutkovej podstaty a nemožno opomenúť, že odsek 2 bol k odseku 1 nepochybne v pomere špeciality, a preto keďže bolo v § 212 ods. 2 Tr. zák. vlámanie obsiahnuté ako základný znak

skutkovej podstaty, by malo dôjsť k podradeniu skutku spáchaného vlámaním pod § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., a nie pod § 212 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., čím sa mu ako páchatelovi okolnosť pričíta dvakrát a dochádza k porušeniu zákazu obsiahnutého v ustanovení § 38 ods. 1 Tr. zák.,

- právne závery uvedené v spornom stanovisku, sp. zn. Tpj 78/2011 nemajú reálny právny základ a výklad, ktorý použil Najvyšší súd SR je nepochybne extenzívny a jeho právny základ nevyplýva z nijakého ustanovenia Trestného zákona, ustanovenie § 38 ods. 1 Tr. zák. nie je dispozitívnu normou a takéto svojvoľné odchýlenie od jeho kogentného znenia rozhodne nemožno považovať za zákonné, z dôvodu spornosti a nesprávnej právnej kvalifikácie krádeže vlámaním v týchto prípadoch v praxi bol zákonodarca nútený pristúpiť k jasnému vymedzeniu podmienok právnej kvalifikácie krádeže vlámaním novelou Trestného zákona tak, aby pri určovaní právnej kvalifikácie krádeže vlámaním nedochádzalo k porušovaniu § 38 ods. 1 Tr. zák., dovolaním napadnuté rozhodnutie je tak založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu,

- v prípade, že by krajský súd správne kvalifikoval skutok ako krádež vlámaním podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., do úvahy by prichádzala trestná sadzba trestu odňatia slobody v rozmedzí nula až dva roky a z uvedeného je zjavné, že nepodmienečný trest odňatia slobody uložený obvinenému krajským súdom vo výmere päť rokov a štyri mesiace je mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby a s poukazom na uvedené skutočnosti a odôvodnenie rozsudku okresného súdu bol napadnutý rozsudok krajského súdu vydaný v rozpore so zákonom a krajský súd interpretoval a aplikoval dané ustanovenia v rozpore s Trestným zákonom, Trestným poriadkom, čl. 49 a čl. 7 ods. 5 Ústavy SR a čl. 6, čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práve najvyšší súd, ktorého rozhodnutia a právny názor sú pre súdy nižšieho stupňa v danej veci záväzné, môže zabezpečiť aplikáciu právnych predpisov v súlade s uvedeným dohovorom.

Obvinený Y. L. podal dovolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Radoslava Kačura podaním doručeným okresnému súdu 22. júna 2020, č. l. 595 - 607 (tomuto predchádzalo písomné podanie dovolania samotným obvineným podaním doručeným okresnému súdu 14. februára 2020, č. l. 571, ktoré je určujúce z pohľadu včasnosti podania dovolania), v ktorom navrhol, aby dovolací súd na základe § 386 a § 388 Tr. por. rozsudkom rozhodol, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v neprospech obvineného, rozsudok krajského súdu zrušil a krajskému súdu prikázal, aby vec znovu prerokoval a rozhodol. Dovolateľ uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Tr. por., pričom namietol tieto základné skutočnosti:

- subsumovanie spáchaného skutku pod skutkovú podstatu tak, ako ju vymedzil krajský súd v napadnutom rozsudku, je nesprávne a nezákonné, spáchanému skutku nezodpovedá právna kvalifikácia zločinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. a zároveň boli nesprávne použité hmotnoprávne ustanovenia § 38 ods. 1 a § 138 písm. e) Tr. zák., čím je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.,

- vo všeobecnosti pri subsumovaní skutku, ktorý Trestný zákon považuje za trestný čin pod príslušnú právnu normu Trestného zákona sa vychádza zo zásady, že pokiaľ je určitá okolnosť obsiahnutá v základnej skutkovej podstate trestného činu, nemožno túto okolnosť použiť ako prísnejší kvalifikačný znak daného skutku s poukazom na ustanovenie § 38 ods. 1 Tr. zák. a rovnaký záver vyslovil aj Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku zo 4. novembra 2011, sp. zn. 4 Tdo 20/2011,

- dovolateľ sa plne stotožňuje s právnym názorom okresného súdu, ktorý je uvedený v odôvodnení jeho rozsudku a síce, že ustanovenie § 38 ods. 1 Tr. zák. totiž výslovne stanovuje, že ak je určitá okolnosť znakom základnej skutkovej podstaty trestného činu, nemôže byť zároveň aj znakom kvalifikovanej skutkovej podstaty toho istého trestného činu s poukazom na skutočnosť, že dovolateľ svojim konaním nespôsobil škodu malú, ale škodu väčšiu; je nelogické, aby krajský súd aplikoval na jeden spáchaný skutok dve ustanovenia Trestného zákona, ktorým dovolateľa uznal za vinného zo spáchania krádeže, ktorou spôsobil škodu malú a zároveň zo spáchania krádeže, ktorou spôsobil škodu väčšiu, krajský súd mal spáchaný skutok aplikovať pod základnú skutkovú podstatu obsiahnutú v ustanovení § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. a kvalifikovanú skutkovú podstatu podľa ustanovenia § 212 ods. 3 písm. a), písm. b) Tr. zák., čím by všetky znaky spáchaného skutku boli subsumované pod príslušné právne normy a ustanovenie § 212 ods. 1 Tr. zák. nemalo byť vôbec aplikované; stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. 114 (podľa všetkého malo ísť o č. 116) uverejnené v Zbierke 6/2012 rieši situáciu, kedy si páchatel prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak škodu malú a čin spácha

vlámaním a v takomto prípade je možné a taktiež logické na takéto konanie aplikovať ustanovenie § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák., keďže v danom prípade je naplnená hypotéza právnej normy uvedenej v § 212 ods. 1 Tr. zák. a síce spôsobená malá škoda, v predmetnej trestnej veci však tento znak nie je naplnený, a preto krajský súd postupoval chybne, keď sa pri svojom rozhodovaní stotožnil s názorom prokurátora a s prezentovaným stanoviskom a nezohľadnil konkrétnosti daného prípadu, - pokiaľ by krajský súd správne subsumoval spáchaný skutok pod príslušnú právnu normu Trestného zákona a síce § 20 k § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) a písm. b) Tr. zák. a správne aplikoval ďalšie hmotnoprávne ustanovenie § 38 ods. 1 Tr. zák., dovolateľovi bolo možné uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby tri roky, avšak dovolateľovi bol uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody päť rokov a štyri mesiace, čo je mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a teda je naplnený ďalší dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. a zároveň aj porušený čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

K dovolaniam obvinených sa vyjadrila Okresná prokuratúra Bratislava I podaniami doručenými okresnému súdu 12. novembra 2020 a 14. decembra 2022 (č. l. 621 - 622, 636 - 637), podľa ktorých navrhla dovolania obvinených zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Tr. por. s tým, že nie sú dané dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Tr. por., pričom bolo v zásade poukázané na argumentáciu krajského súdu v napadnutom rozsudku.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) na rozhodnutie o podaných dovolaniach 20. januára 2025, hoci posledný úkon vykonal prvostupňový súd ešte 16. februára 2023 (zaslanie stranám vyjadrenia Okresnej prokuratúry Bratislava I k dovolaniam doručeného 14. decembra 2022 s vrátením poslednej doručeny na okresný súd 22. marca 2023), čím vznikli v konaní o podaných dovolaniach nedôvodné prieťahy. Vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2025 v znení účinnom v čase nápadu veci rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a JUDr. Marián Mačura (s poukazom na jeho čl. XXVII ods. 2), keď prvýkrát predložená vec 12. augusta 2020 bola prípisom predsedu senátu tunajšieho súdu zo 17. septembra 2020, sp. zn. 5 Tdo 54/2020, vrátená ako predčasne predložená z dôvodu, že okresný súd riadne nevykonával úkony podľa § 376 Tr. por., resp. druhýkrát predložená vec 16. marca 2022 bola prípisom predsedu senátu tunajšieho súdu z 22. marca 2022, sp. zn. 5 Tdo 21/2022, vrátená ako predčasne predložená z dôvodu, že prvostupňový súd opäť riadne nevykonával úkony podľa § 376 Tr. por. a navyše vec bola predložená na rozhodnutie len ohľadom dovolania obvineného P. O., kedy bol v oboch prípadoch senát 5T zložený zo sudcov JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Petra Štífta a JUDr. Petra Hatalu, pričom JUDr. Petrovi Hatalovi zanikla funkcia sudcu 30. novembra 2023.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmieta dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Po predložení veci Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolania obvinených spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolania sú prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], boli podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom ustanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňajú aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň ale zistil, že podané dovolania treba odmietnuť na

neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por., pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok určený na nápravu v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia na úrovni riadneho opravného prostriedku. Dovolanie preto možno podať iba proti niektorým druhom súdnych rozhodnutí vydaných v trestnom konaní (sú výslovne uvedené v § 368 ods. 2 Tr. por., pričom minister spravodlivosti môže podať dovolanie aj proti rozhodnutiam uvedeným v § 371 ods. 2 Tr. por.), a to iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por. a dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.), pričom dovolací súd je viazaný uplatnenými vecnými dôvodmi dovolania (dovolateľom vytýkanými chybami) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, resp. z iných, dovolateľom neuvedených pochybení (§ 374 Tr. por., § 385 Tr. por.). Dovolací súd pri náprave namietaných pochybení preskúma v zásade tie nedostatky, ktoré boli preskúmané už v odvolacom konaní a neboli napravené odvolacím súdom, ako aj pochybenia spôsobené odvolacím súdom. Tomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky (§ 372 ods. 1 Tr. por.) a povinnosť obsahovo namietat skutočnosti známe v pôvodnom konaní zakladajúce niektoré z dovolacích dôvodov najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Tr. por.). Obsah konkrétne uplatnených vytýkaných chýb a tvrdení, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, by mal vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pričom v skutočnosti obsahuje argumenty a tvrdenia stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu alebo iného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

K teoretickým východiskám uplatnených dovolacích dôvodov uvádza dovolací súd nasledujúce skutočnosti. V prípade uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, je podľa ustálenej súdnej praxe (S 5/2011 - stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010) vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Tr. por. taký, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste a z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku. Všeobecné hľadiská stanovené pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. a nasl. a na rozdiel od ustanovení § 41 Tr. zák. a § 42 Tr. zák. o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. zák., ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, nemožno podradiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je nutné zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však podľa vyššie citovanej zákonnej dikcie tohto ustanovenia dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť. V prípade tohto dovolacieho dôvodu dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení vykonaných súdom prvého stupňa a odvolacím súdom (to je možné len na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371

ods. 3 Tr. por.), t. j. v dovolaní nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne a ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Zistený skutkový stav môže dovolací súd posudzovať len z pohľadu nesprávneho právneho posúdenia skutku v skutkovej vete meritórneho rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa alebo nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia (resp. právneho predpisu, ak má priamy vzťah k právnomu posúdeniu skutku), ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré je obsahom skutkovej vety meritórneho rozhodnutia a ktoré nie je možné akokoľvek doplniť a meniť (primerane R 57/2007-II., S 3/2011, R 47/2014-II., R 14/2015-III.).

Podstatou podaných dovolaní je namietanie nesprávnej právnej kvalifikácie skutku v napadnutom rozsudku krajského súdu ohľadom trestného činu krádeže spáchaného vlámaním a od toho potom odvíjajúceho sa uloženého trestu odňatia slobody s tým, že konanie obvinených malo byť v tomto ohľade posúdené (s poukazom na rozsudok okresného súdu, ktorý považujú dovolatelia za správny) podľa základnej skutkovej podstaty vtedy účinného § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., a nie podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. Dovolatelia v tomto ohľade poukazovali na nesprávny výklad ustanovenia § 38 ods. 1 Tr. zák. s tým, že ak je určitá okolnosť znakom základnej skutkovej podstaty trestného činu, nemôže byť zároveň aj znakom kvalifikovanej skutkovej podstaty toho istého trestného činu.

Dovolací súd k tomu uvádza, že rozhodovacia činnosť súdov vrátane najvyššieho súdu bola v prípade spáchania trestného činu krádeže vlámaním pri spôsobení aspoň malej škody ohľadom aplikácie ustanovení § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., resp. § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. rozdielna a práve preto trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR (na základe § 21 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) prijalo 12. decembra 2011 pod sp. zn. Tpj 78/2011 stanovisko za účelom zjednotenie výkladu zákona v otázkach právnej kvalifikácie skutku vykazujúceho znaky jednočinného súbehu trestného činu krádeže vlámaním podľa § 212 Tr. zák. a trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 Tr. zák. spáchaného závažnejším spôsobom - vlámaním v zmysle § 138 písm. e) Tr. zák., pomeru špeciality a zásady ne bis in idem, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako S 116/2012 v tomto znení:

I. Ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona treba vykladať tak, že prikazuje prednostnú kvalifikáciu určitej okolnosti ako zákonného znaku trestného činu. Ak je konkrétna okolnosť okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby, vytvára kvalifikovanú skutkovú podstatu so základnou skutkovou podstatou, ktorá túto okolnosť neobsahuje, napriek tomu, že je aj zákonným znakom uvedeným v inej základnej skutkovej podstate trestného činu, ak kvalifikovaná skutková podstata pokrýva väčší počet zákonných znakov trestného činu. To platí aj vtedy, ak jedno ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona obsahuje dve (alebo viac) samostatných základných skutkových podstát trestného činu.

II. Ak si páchatel' prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha čin vlámaním, naplní zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák., pri použití § 138 písm. e) Tr. zák. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel' krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Tr. zák.).

III. Ak je jednočinný súbeh dvoch alebo viacerých trestných činov podľa znakov ich základných skutkových podstát možný, avšak tá istá okolnosť podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby duplicítne, bude táto okolnosť v rámci súbežnej kvalifikácie činu použitá ako okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby len pri aplikácii toho ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona, ktorého kvalifikovanej skutkovej podstate zodpovedá vyššia trestná sadzba oproti inej konkurujúcej sadzbe, resp. ustanoveniu. Keďže ide o ten istý čin (skutok) a tú istú skutkovú okolnosť, výška trestnej sadzby bude určujúcim kritériom vzťahu špeciality, ktorý determinuje výber právnej kvalifikácie trestného činu.

Z odôvodnenia uvedeného stanoviska vyplýva, že z rozpravy na rokovaní trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu vyplynul väčšinový názor, že právna kvalifikácia, ktorá pokrýva väčší počet

pojmových znakov (markánt) konania páchatel'a a jeho následku ako zákonných znakov trestného činu je v pomere špeciality oproti inak použiteľnej kvalifikácii, ktorá obsahuje nižší počet takých znakov (zachytáva menej faktických okolností pre subsumpciu, t. j. pre „vzťahnutie“ právnej normy na skutkovú podstatu). Ak teda obe konkurujúce si kvalifikácie konštatujú, tie isté zákonné znaky a jedna z nich navyše aj ďalší zákonný znak, prednosť ma rozvinutejšia kvalifikácia, ktorá výstižnejšie charakterizuje konanie páchatel'a. Ide o vzťah špeciality a subsidiarity, determinujúci v takýchto prípadoch vylúčenie jednočinného súbehu trestných činov. Pokiaľ ide o ustanovenie § 38 ods. 1 Tr. zák. treba ho vykladať tak, že prikazuje prednostnú kvalifikáciu určitej okolnosti ako zákonného znaku základnej skutkovej podstaty trestného činu, a teda nie ako okolnosti, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby v rámci len jednej kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu. Konkrétna okolnosť môže ako okolnosť podmieňujúca použitie vyššej trestnej sadzby vytvoriť kvalifikovanú skutkovú podstatu s niektorou zo základných skutkových podstát napriek tomu, že je zákonným znakom, uvedeným v inej základnej skutkovej podstate trestného činu (ak sú splnené vyššie naznačené podmienky). To platí aj vtedy, ak jedno ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona obsahuje dve (viac) skutkových podstát trestných činov. Preto - ak si páchatel' prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha taký trestný čin vlámaním, naplní zákonné znaky (markanty) zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák., pri použití § 138 písm. e) Tr. zák. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel' krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Tr. zák.). Takéto aplikačné riešenie je v súlade ako s ustálenými kvalifikačnými pravidlami uvedenými vyššie, tak aj s vecnou logikou zákonnej represie, v kontexte ktorej nie je pri trestnom čine krádeže dôvod na liberalizáciu postihu kombinácie zákonných znakov malej škody vlámaním oproti kombinácii znaku malej škody a inej použiteľnej formy závažnejšieho spôsobu konania uvedenej v § 138 Tr. zák.

Z uvedeného sú zrejmé dôvody a spôsob výkladu ustanovenia § 38 ods. 1 Tr. zák. vo vzťahu k spáchaníu trestného činu krádeže „vlámaním“ (na ktoré dovolací súd v celosti odkazuje), s ktorými síce dovolatelia nemusia súhlasiť, ale dovolací súd je obsahom stanoviska prijatého daným kolégiom k zjednoteniu výkladu zákona viazaný, keď podľa § 21 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je stanovisko kolégia najvyššieho súdu pre členov jeho kolégia záväzná. Je pritom irelevantným, že zákonodarca následne novelou Trestného zákona, zákonom č. 214/2019 Z. z., s účinnosťou od 1. augusta 2019, t. j. po nadobudnutí právoplatnosti meritórneho rozhodnutia v prejednávanej veci, upravil znenie § 212 Tr. zák. za účelom prekonania uvedeného výkladu v stanovisku S 116/2012.

Pokiaľ bolo poukazované, že trestným činom krádeže obvinení spôsobili väčšiu škodu a nie malú škodu, a preto nemalo byť konanie právne posudzované podľa základnej skutkovej podstaty uvedenej v § 212 ods. 1 Tr. zák., ale podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., tak dovolací súd uvádza, že v súlade s uvedeným stanoviskom S 116/2012 pokiaľ je pri trestnom čine krádeže spáchaného vlámaním spôsobená malá škoda (t. j. logickým výkladom aj v prípade, že je spôsobená väčšia škoda, značná škoda alebo škoda veľkého rozsahu), tak je konanie posudzované podľa základnej skutkovej podstaty trestného činu krádeže uvedenej v § 212 ods. 1 Tr. zák. a príslušnej kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 212 ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. a zároveň podľa § 212 ods. 3 písm. a) Tr. zák. (pri spôsobení väčšej škody), resp. § 212 ods. 4 písm. a) Tr. zák. (pri spôsobení značnej škody), resp. § 212 ods. 5 písm. a) Tr. zák. (pri spôsobení škody veľkého rozsahu) a iba v prípade, že nie je spôsobená ani len malá škoda, je základnou skutkovou podstatou ustanovenie § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák.

Pokiaľ dovolatelia namietli porušenie čl. 6, čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 49 Ústavy SR, tak dovolací súd aj túto námietku vyhodnotil za nedôvodnú, keďže ide o konanie, ktoré bolo trestným činom v čase, keď bolo spáchané a tiež nebol uložený prísnejší trest, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu. Predmetné stanovisko trestnoprávneho kolégia S 116/2012 bolo prijaté 12. decembra 2011 a uverejnené v roku 2012, takže v čase spáchania skutku (3. február 2016) muselo byť obvineným zrejmé, že na základe daného výkladu prijatého kolégiom

najvyššieho súdu v stanovisku prijatému k zjednocovaniu výkladu zákona, bude predmetné konanie z pohľadu spáchania činu „vlámaním“ pri spôsobení aspoň malej škody posudzované podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák., a nie podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák.

Pokiaľ dovolatelia namietali z pohľadu § 371 ods. 1 písm. h) uloženie trestu odňatia slobody mimo zákonom ustanovenú trestnú sadzbu, tak aj táto námietka je nedôvodná. Obvineným bol ukladaný úhrnný trest po úprave zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody najprísnejšie trestného z posudzovaných (zločin podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. s trestnou sadzbou tri roky až desať rokov) pri prevažovaní priťažujúcich okolností po úprave podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. (zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby) z upravenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody päť rokov a štyri mesiace až desať rokov, pričom bol obidvom obvineným uložený úhrnný trest odňatia slobody na samej dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby.

Záverom dovolací súd uvádza, že pokiaľ sa k niektorej z uplatnených dovolacích námietok výslovne nevyjadril, považoval ju za irelevantnú vzhľadom na vyššie ním uvedené skutočnosti a argumenty, na základe ktorých by nemohla taká námietka spôsobiť iné rozhodnutie dovolacieho súdu o podanom dovolaní.

Na základe uvedených skutočností dovolací súd zistil, že podanými dovolaniami nebol splnený žiadny dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a preto na neverejnom zasadnutí dovolania obvinených podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.